

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I ROZWOJU WSI¹⁾
z dnia 2008 r.
w sprawie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury²⁾

Na podstawie art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z późn. zm.³⁾) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa szczegółowy sposób i tryb zwalczania chorób egzotycznych oraz chorób nieegzotycznych zwierząt akwakultury, zwanych dalej chorobami, których wykaz jest określony w załączniku nr 1 do rozporządzenia, a w szczególności:

- 1) sposób i tryb postępowania przy podejrzeniu chorób;
- 2) sposób i tryb postępowania przy stwierdzeniu chorób;
- 3) rodzaj próbek pobieranych do badań diagnostycznych oraz sposób ich pobierania i wysyłania;
- 4) środki stosowane przy zwalczaniu chorób;
- 5) procedury czyszczenia i odkażania;
- 6) warunki i sposób ponownego zarybiania gospodarstw;
- 7) wymagania niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy położonych na tym terytorium za wolne od danej choroby zakaźnej zwierząt akwakultury oraz szczegółowy tryb tego uznawania, a także warunki i tryb zawieszania, cofnięcia oraz ponownego uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy;
- 8) warunki i sposób wprowadzania szczepień przeciwko chorobom.

§ 2. Użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają:

- 1) odłogowanie – działanie związane z usuwaniem z gospodarstwa zwierząt akwakultury wrażliwych na daną chorobę lub o których wiadomo, że mogą

przenosić dany czynnik chorobotwórczy wywołujący chorobę, a tam, gdzie to możliwe, połączone z usuwaniem wody;

- 2) obszar zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby - obszar wokół skażonego gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków uznanych za zakażone, na którym stosuje się środki zwalczania choroby, tak aby zapobiec jej rozprzestrzenianiu się;
- 3) zakażenie - obecność rozmnażającego się, rozwijającego się w inny sposób lub utajonego czynnika chorobotwórczego wywołującego daną chorobę w organizmie zwierzęcia akwakultury lub na powierzchni jego ciała;
- 4) skażona strefa lub enklawa - strefa lub enklawa, w której stwierdzono wystąpienie zakażenia.

§ 3.1. Powiatowy lekarz weterynarii po otrzymaniu zawiadomienia o podejrzeniu wystąpienia choroby egzotycznej, albo choroby nieegzotycznej w strefie lub enklawie kategorii I lub III, podejmuje czynności mające na celu stwierdzenie albo wykluczenie choroby, w szczególności:

- 1) pobiera, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej określonymi dla danej choroby, próbki do badań laboratoryjnych oraz przekazuje je do laboratorium, o którym mowa w art. 23 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2007 r. Nr 121, poz. 842);
- 2) do czasu uzyskania wyników badań, o których mowa w pkt 1:
 - a) obejmuje nadzorem gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków, w którym wystąpiło podejrzenie choroby oraz stosuje środki mające na celu zapobieżenie rozprzestrzenianiu się tej choroby,
 - b) zakazuje przemieszczania zwierząt akwakultury z i do gospodarstwa lub obszarów hodowli mięczaków, w którym wystąpiło podejrzenie choroby, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Powiatowy lekarz weterynarii może wyrazić zgodę na przemieszczanie, pod jego nadzorem, zwierząt akwakultury, określając warunki, po spełnieniu których ta czynność może być wykonana.

3. Wykaz kategorii państw, stref lub enklaw w odniesieniu do chorób nieegzotycznych oraz kryteria ich ustalania określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

§ 4. 1. Jeżeli w wyniku przeprowadzonych badań laboratoryjnych, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 1, stwierdzono wystąpienie choroby egzotycznej, albo choroby nieegzotycznej w strefie lub enklawie kategorii I lub III, powiatowy lekarz weterynarii przeprowadza dochodzenie epizootyczne w celu ustalenia, w szczególności:

- 1) źródeł i dróg zakażenia zwierząt akwakultury chorobą;
- 2) dróg przemieszczania zwierząt akwakultury z gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków w okresie, w którym choroba mogła rozwijać się w gospodarstwie lub obszarze hodowli mięczaków przed otrzymaniem zawiadomienia, o którym mowa w § 3 ust. 1;
- 3) innych gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków, w których zwierzęta akwakultury z gatunków wrażliwych mogły zostać zakażone.

2. Jeżeli w wyniku dochodzenia epizootycznego, o którym mowa w ust. 1, zostanie stwierdzone, że choroba mogła zostać przeniesiona do innych gospodarstw, obszarów hodowli mięczaków lub wód naturalnych, w gospodarstwach tych i na obszarach takich stosuje się odpowiednio środki, o których mowa w § 3 ust. 1 i 2.

3. Jeżeli zlewnia lub obszar przybrzeżny są rozległe, powiatowy lekarz weterynarii może ograniczyć stosowanie środków, o których mowa w § 3 ust. 1 i 2, do obszaru wokół gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków, w którym podejrzewa się wystąpienie choroby, jeżeli uzna, że ustanowiony obszar jest wystarczający, aby zapobiec rozprzestrzenianiu się tej choroby.

4. Główny Lekarz Weterynarii, w razie konieczności, informuje sąsiadujące z Rzeczpospolitą Polską państwa członkowskie Unii Europejskiej lub państwa trzecie o podejrzeniu wystąpienia choroby egzotycznej albo choroby nieegzotycznej w strefie lub enklawie kategorii I lub III.

§ 5. Środki, o których mowa w § 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 2, stosuje się do dnia wykluczenia przez powiatowego lekarza weterynarii choroby egzotycznej albo choroby nieegzotycznej w strefie lub enklawie kategorii I lub III, na podstawie wyników badań laboratoryjnych, o których mowa § 3 ust. 1 pkt 1.

§ 6. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku stwierdzenia wystąpienia choroby egzotycznej w gospodarstwie lub obszarze hodowli mięczaków, w szczególności:

- 1) uznaje to gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków za skażone;

- 2) określa wokół gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków obszar zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, obejmujący strefę ochronną oraz strefę nadzoru;
- 3) zakazuje odnowy populacji i przemieszczania zwierząt akwakultury w obrębie obszaru zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, a także do i z tego obszaru; powiatowy lekarz weterynarii może wyrazić zgodę na odnowę populacji lub przemieszczanie zwierząt akwakultury, pod jego nadzorem, określając dodatkowe warunki zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby po spełnieniu, których czynności te mogą być wykonane;
- 4) podejmuje dodatkowe środki niezbędne do zapobieżenia dalszemu rozprzestrzenianiu się choroby.

§ 7. 1. Zwierzęta akwakultury, które osiągnęły rozmiary handlowe i nie wykazują objawów klinicznych choroby egzotycznej, mogą zostać odłowione lub zebrane pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii, z przeznaczeniem do spożycia przez ludzi lub dalszego przetwarzania.

2. Odławianie, zbieranie i wprowadzanie do zakładów wysyłkowych lub zakładów oczyszczania, dalsze przetwarzanie i inne z tym związane działania podejmowane podczas przygotowywania zwierząt akwakultury, o których mowa w ust. 1, do wprowadzenia do łańcucha żywnościowego przeprowadza się w warunkach, które uniemożliwiają rozprzestrzenianie się czynnika chorobotwórczego wywołującego daną chorobę egzotyczną.

3. Zakłady wysyłkowe, zakłady oczyszczania lub inne zakłady prowadzące podobną działalność wyposaża się w system oczyszczania ścieków unieszkodliwiający czynnik chorobotwórczy wywołujący daną chorobę egzotyczną lub zmniejszający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia tego czynnika chorobotwórczego do wód naturalnych.

§ 8. 1. Martwe ryby i skorupiaki oraz żywe ryby i skorupiaki, wykazujące objawy kliniczne choroby egzotycznej usuwa się i niszczy zgodnie z planem gotowości, pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii, w sposób określony w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającym przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi

(Dz. Urz. WE L 273 z 10.10.2002, str. 1, z późn. zm. Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 37, str. 92, z późn. zm.), zwanym dalej „rozporządzeniem (WE) nr 1774/2002”.

2. Zwierzęta akwakultury, które nie osiągnęły rozmiarów handlowych i nie wykazują objawów klinicznych choroby egzotycznej, są, pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii, odławiane lub zbierane i niszczone w odpowiednim czasie, z uwzględnieniem typu produkcji oraz ryzyka, jakie zwierzęta te stanowią dla dalszego rozprzestrzeniania się choroby egzotycznej, w sposób określony w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002, oraz zgodnie z planem gotowości.

3. Po usunięciu zwierząt, o których mowa w ust. 1 i 2, tam gdzie to możliwe skażone gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków odłoguje się przez czas niezbędny do wyeliminowania czynnika chorobotwórczego wywołującego daną chorobę egzotyczną, a w razie konieczności oczyszcza się i odkaża.

4. Powiatowy lekarz weterynarii w gospodarstwach lub obszarach hodowli mięczaków zajmujących się chowem zwierząt akwakultury z gatunków innych niż wrażliwe na daną chorobę egzotyczną, podejmuje, na podstawie analizy ryzyka, decyzję o odłogowaniu.

§ 9. Powiatowy lekarz weterynarii stosuje odpowiednie do okoliczności oraz ryzyka środki zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby egzotycznej na zwierzęta wodne inne niż te, u których wystąpiła choroba.

§ 10. Środki, o których mowa w § 6 - 9, stosuje się do czasu:

- 1) wyeliminowania czynnika chorobotwórczego wywołującego daną chorobę egzotyczną oraz usunięcia zwierząt akwakultury, o których mowa w § 8 ust. 1 - 3;
- 2) uzyskania wyników badań laboratoryjnych wykluczających wystąpienie choroby egzotycznej; próbki do badań laboratoryjnych pobiera się w sposób uwzględniający typ przedsiębiorstw produkcyjnych sektora akwakultury znajdujących się na obszarze zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby oraz zgodnie z metodyką określoną dla danej choroby egzotycznej.

§ 11. 1. W przypadku stwierdzenia wystąpienia choroby nieegzotycznej w państwie, strefie lub enklawie, uznanych za wolne od tej choroby, w celu odzyskania tego statusu:

- 1) powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki, o których mowa § 6 - 10 lub
 - 2) Główny Lekarz Weterynarii opracowuje i realizuje program zwalczania tej choroby.
2. Powiatowy lekarz weterynarii, w przypadku o którym mowa w ust. 1 pkt 1, może zezwolić na chów zwierząt akwakultury niewykazujących objawów klinicznych choroby nieegzotycznej do czasu osiągnięcia przez nie rozmiarów handlowych lub na przemieszczenie tych zwierząt do innej skażonej strefy lub enklawy, wprowadzając środki ograniczające lub, jeżeli to możliwe, zapobiegające rozprzestrzenianiu się choroby.
3. W przypadku odstąpienia od odzyskania statusu obszaru wolnego od danej choroby nieegzotycznej powiatowy lekarz weterynarii stosuje środki zapobiegające rozprzestrzenianiu się tej choroby określone w § 12.

§ 12. 1. W przypadku stwierdzenia wystąpienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w strefie lub enklawie choroby nieegzotycznej, co do której terytoria te nie są uznane za wolne, powiatowy lekarz weterynarii w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się tej choroby:

- 1) uznaje gospodarstwo lub obszar hodowli mięczaków za skażone;
 - 2) określa wokół gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków obszar zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, obejmujący strefę ochronną oraz strefę nadzoru.
2. Zwierzęta akwakultury z obszaru zapobiegania rozprzestrzenianiu się choroby, o którym mowa w ust. 1 pkt 2:
- 1) są przemieszczane wyłącznie do gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków położonych w strefie lub enklawie skażonej lub
 - 2) zbiera się i poddaje ubojowi w celu spożycia przez ludzi, zgodnie z § 7 ust. 1.
3. Martwe ryby i skorupiaki są, pod nadzorem powiatowego lekarza weterynarii, usuwane i niszczone w odpowiednim czasie, z uwzględnieniem typu produkcji oraz ryzyka, jakie zwierzęta te stanowią dla dalszego rozprzestrzeniania się choroby nieegzotycznej, w sposób określony w rozporządzeniu (WE) nr 1774/2002 .

§ 13. 1. Powiatowy lekarz weterynarii w przypadku podejrzenia albo stwierdzenia wystąpienia u dzikich zwierząt wodnych choroby:

- 1) egzotycznej,

2) nieegzotycznej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, w strefie lub enklawie, uznanych za wolne od tej choroby

- monitoruje sytuację epizootyczną tej choroby oraz stosuje niezbędne środki mające na celu zapobieżenie jej rozprzestrzenianiu się.

2. Główny Lekarz Weterynarii informuje Komisję Europejską i pozostałe państwa członkowskie Unii Europejskiej o zastosowanych środkach, o których mowa w ust. 1.

§ 14. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może zostać uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli:

1) nie występują na jej terytorium zwierzęta z gatunków wrażliwych na tą chorobę lub

2) warunki panujące na jej terytorium oraz w jego źródłach wodnych uniemożliwiają przetrwanie czynnika chorobotwórczego wywołującego tą chorobę, lub

3) zostały spełnione warunki określone w załączniku nr 3 do rozporządzenia.

2. Jeżeli sąsiadujące ze sobą państwa członkowskie Unii Europejskiej lub obszary zlewni wykorzystywane wspólnie z innymi państwami członkowskimi nie zostały uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej, Główny Lekarz Weterynarii określa odpowiednią strefę buforową, której granica powinna być wyznaczona w taki sposób, aby chroniła przed biernym wprowadzeniem tej choroby na terytorium uznane za wolne od choroby.

3. Nadzór, metody pobierania próbek oraz metody diagnostyczne, w tym nadzór w strefach buforowych, są prowadzone w celu uzyskania statusu obszaru wolnego od choroby, zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 49 ust. 3 dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14, z późn. zm.), zwanej dalej „dyrektywą 2006/88/WE”.

§ 15. 1. Strefa lub enklawa mogą zostać uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli:

1) w strefie lub enklawie oraz tam, gdzie właściwe - w ich źródle wodnym, nie występują zwierzęta z gatunków wrażliwych na tą chorobę lub

2) warunki panujące w strefie lub enklawie oraz tam, gdzie właściwe - w ich źródłach wodnych, uniemożliwiają przetrwanie czynnika chorobotwórczego wywołującego tą chorobę, lub

3) zostały spełnione warunki określone w załączniku nr 4 do rozporządzenia.

2. Nadzór, metody pobierania próbek oraz metody diagnostyczne stosowane w celu uzyskania statusu obszaru wolnego od choroby są prowadzone zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 50 ust. 4 dyrektywy 2006/88/WE.

§ 16. 1. Główny Lekarz Weterynarii sporządza, prowadzi i aktualizuje oraz publikuje na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Weterynarii wykaz stref i enklaw uznanych za wolne od danej choroby nieegzotycznej, z wyłączeniem stref lub enklaw stanowiących ponad 75% terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub obejmujących obszary zlewni, które są wykorzystywane wspólnie z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub państwami trzecimi.

2. Komisja Europejska sporządza, prowadzi i aktualizuje oraz podaje do publicznej wiadomości wykaz państw członkowskich Unii Europejskiej uznanych za wolne od danej choroby nieegzotycznej oraz stref lub enklaw o takim statusie, stanowiących ponad 75% terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub obejmujących obszary zlewni, które są wykorzystywane wspólnie z innymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej lub państwami trzecimi.

§ 17. Główny Lekarz Weterynarii występuje z wnioskiem do Komisji Europejskiej o:

- 1) zawieszenie uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy położonych na tym terytorium za wolne od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli na obszarach tych podejrzewa się naruszenie warunków tego uznania;
- 2) ponowne uznanie terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy, jeżeli zostało wykluczone naruszenie, o którym mowa w pkt 1;
- 3) cofnięcie uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, strefy lub enklawy za wolne od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli stwierdzono naruszenie, o którym mowa w pkt 1.

§ 18. 1. Nadzór ukierunkowany odpowiedni do poziomu ryzyka prowadzi się:

- 1) w strefie lub enklawie, które zostały uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej, położone na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej nieuznanego za wolne od tej choroby,
 - 2) w strefie lub enklawie, ubiegającej się o uznanie za wolną od danej choroby nieegzotycznej
- jeżeli w tej strefie lub enklawie nie występują warunki sprzyjające wystąpieniu objawów klinicznych tej choroby.
2. Państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego terytorium zostało uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej może odstąpić od wykonywania ukierunkowanego nadzoru i zachować status obszaru wolnego od tej choroby, jeżeli warunki panujące na jego terytorium sprzyjają wystąpieniu objawów klinicznych tej choroby oraz zostały wdrożone przepisy dyrektywy 2006/88/WE.

§ 19. Przepisów, o których mowa w § 14 - 18, nie stosuje się do ozdobnych zwierząt wodnych utrzymywanych w sklepach zoologicznych, sklepach ogrodnich, stawach ogrodowych, akwariach komercyjnych lub hurtowniach, które:

- 1) nie mają bezpośredniego kontaktu z wodami naturalnymi lub
- 2) są wyposażone w system oczyszczania ścieków ograniczający do dopuszczalnego poziomu ryzyko przeniesienia chorób do wód naturalnych.

§ 20. Przy wykonywaniu szczepień przeciwko chorobom zwierząt akwakultury stosuje się szczepionki dopuszczone do obrotu zgodnie z przepisami prawa farmaceutycznego i rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. ustanawiającego wspólnotowe procedury wydawania pozwoleń dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i do celów weterynaryjnych i nadzoru nad nimi oraz ustanawiającego Europejską Agencję Leków (Dz. Urz. UE L 136 z 30.04.2004, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 34, str. 229).

§ 21. Traci moc:

- 1) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 marca 2005 r. w sprawie zwalczania chorób zakaźnych ryb (Dz. U. Nr 60, poz. 528 i Nr 138, poz. 1159);

- 2) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie zwalczania niektórych chorób zakaźnych mięczaków (Dz. U. Nr 73, poz. 512 oraz z 2007 r. Nr 44, poz. 282);
- 3) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 15 lipca 2006 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla umieszczania na rynku zwierząt i produktów akwakultury (Dz. U. Nr 138, poz. 1158);
- 4) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie określenia chorób zakaźnych zwierząt podlegających obowiązkowi rejestracji (Dz. U. Nr 36, poz. 251 oraz z 2007 r. Nr 24, poz. 158).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej - rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 listopada 2007 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 216, poz. 1599).

²⁾ Przepisy niniejszego rozporządzenia wdrażają częściowo postanowienia dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14, z późn. zm.).

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 23, poz. 188 i Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1045 i Nr 249, poz. 1830, z 2007 r. Nr 133, poz. 920 oraz z 2008 r. Nr 145, poz. 916).

Załącznik nr 1

Wykaz chorób egzotycznych i nieegzotycznych

I. Choroby egzotyczne:

- 1) epizootyczna martwica układu krwiotwórczego (Epizootic haematopoietic necrosis – EHN);
- 2) zakaźny zespół owrzodzenia (Epizootic ulcerative syndrome-EUS);
- 3) bonamioza (*Bonamia exitiosa*);
- 4) perkinsoza (*Perkinsus marinus*);
- 5) mikrocytoza (*Microcytos mackini*);
- 6) zespół Taura (Taura syndrome);
- 7) choroba żółtej głowy (Yellowhead disease).

II. Choroby nieegzotyczne:

- 1) wirusowa posocznica krwotoczna (VHS);
- 2) zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (IHN);
- 3) zakażenie herpeswirusem koi (KHV);
- 4) zakaźna anemia łososi (ISA);
- 5) marteilioza (*Marteilia refringens*);
- 6) bonamioza (*Bonamia ostreae*);
- 7) zespół WSS (White Spot Syndrome).

**Wykaz kategorii państw, stref lub enklaw w odniesieniu do chorób
nieegzotycznych oraz kryteria ich ustalania**

Lp.	Kategoria państw, stref lub enklaw	Kryteria ustalania kategorii państw, stref lub enklaw (Status epizootyczny)
1	2	3
1.	Kategoria I	<p>wolna od choroby Obszary uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej zgodnie z § 14-15 rozporządzenia</p>
2.	Kategoria II	<p>objęta programem nadzoru Obszary nie uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej; objęte programem nadzoru zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt</p>
3.	Kategoria III	<p>o statusie nieokreślonym Brak informacji o zakażeniu daną chorobą nieegzotyczną; obszary nieobjęte programem nadzoru zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt</p>
4.	Kategoria IV	<p>objęta programem zwalczania chorób Istnieją informacje o zakażeniu daną chorobą nieegzotyczną; obszary objęte programem zwalczania chorób zakaźnych zwierząt zgodnie z art. 57 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt</p>
5.	Kategoria V	<p>skażona Istnieją informacje o zakażeniu daną chorobą nieegzotyczną; na obszarach stosuje się minimalne środki zwalczania chorób nieegzotycznych, o których mowa w § 12 rozporządzenia</p>

Warunki niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za wolne od danej choroby nieegzotycznej

1. Warunki niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za wolne od danej choroby nieegzotycznej na podstawie danych historycznych dotyczących występowania tej choroby

1.1. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może zostać uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej, stwierdzanej u zwierząt akwakultury z gatunków wrażliwych występujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na którym w okresie co najmniej 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie go za wolne nie zaobserwowano przypadków wystąpienia tej choroby, pomimo warunków sprzyjających wystąpieniu jej klinicznej postaci, jeżeli:

- 1) co najmniej przez 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie za wolne od choroby były stosowane środki bezpieczeństwa biologicznego;
- 2) nie stwierdzono zakażeń u dzikich zwierząt;
- 3) były przestrzegane w handlu i przywozie warunki zapobiegające wprowadzeniu choroby na terytorium.

1.2. Środki bezpieczeństwa biologicznego, o których mowa w ust. 1.1. pkt 1, obejmują co najmniej:

- 1) obowiązek powiadomienia organów Inspekcji Weterynaryjnej o podejrzeniu i stwierdzeniu wystąpienia choroby;
- 2) funkcjonowanie systemu wczesnego wykrywania umożliwiającego skuteczne wykluczenie albo stwierdzenie choroby oraz powiadomienie o niej, w szczególności:
 - a) niezwłoczne rozpoznanie choroby na podstawie występujących objawów klinicznych, w tym nowo rozpoznanej poważnej choroby zakaźnej zwierząt akwakultury lub niewyjaśnionej śmiertelności w gospodarstwach, obszarach hodowli mięczaków lub w środowisku naturalnym,
 - b) niezwłoczne powiadomienie organu Inspekcji Weterynaryjnej o podejrzeniu wystąpienia choroby umożliwiające niezwłoczne podjęcie badań diagnostycznych.

1.3. System wczesnego wykrywania, o którym mowa w ust. 1.2. pkt 2, obejmuje w szczególności:

- 1) przygotowanie osób zatrudnionych w sektorze akwakultury lub zajmujących się przetwarzaniem zwierząt akwakultury do rozpoznania objawów klinicznych wskazujących na wystąpienie choroby oraz szkolenie lekarzy weterynarii lub specjalistów w zakresie zdrowia zwierząt wodnych w zakresie wykrywania i powiadamiania o nietypowych przypadkach wystąpienia choroby;
- 2) lekarzy weterynarii lub specjalistów w zakresie zdrowia zwierząt wodnych przeszkolonych w zakresie rozpoznawania i powiadamiania o podejrzeniu wystąpienia choroby;
- 3) dostęp organów Inspekcji Weterynaryjnej do laboratoriów, o których mowa w art. 23 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej, wyposażonych w urządzenia do diagnozowania i rozróżniania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury podlegających obowiązkowi zwalczania i nowo rozpoznanych poważnych chorób zwierząt akwakultury.

2. Warunki niezbędne do uznania terytorium Rzeczypospolitej Polskiej za wolne od danej choroby nieegzotycznej na podstawie prowadzonego nadzoru ukierunkowanego w odniesieniu do tej choroby

2.1. Terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może zostać uznane za wolne od danej choroby nieegzotycznej, której ostatni kliniczny przypadek został stwierdzony na tym terytorium w okresie 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie go za wolne lub gdy status Rzeczypospolitej Polskiej w odniesieniu do tej choroby nie był znany przed wprowadzeniem nadzoru ukierunkowanego, w szczególności z powodu braku warunków sprzyjających wystąpieniu jej klinicznej postaci, jeżeli:

- 1) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej były stosowane środki bezpieczeństwa biologicznego, o których mowa w ust. 1.2.;
- 2) gospodarstwa lub obszary hodowli mięczaków, zajmujące się hodowlą gatunku wrażliwego na daną chorobę nieegzotyczną, były objęte nadzorem ukierunkowanym przez okres co najmniej 2 lat i nie stwierdzono wystąpienia czynnika chorobotwórczego wywołującego tą chorobę.

2.2. Jeżeli na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej występują obszary, w których liczba gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków jest ograniczona, a nadzór ukierunkowany na tych obszarach nie zapewnia wystarczających danych epizootycznych, występujące na tych obszarach populacje dzikich zwierząt wodnych z gatunków wrażliwych na daną chorobę nieegzotyczną obejmuje się nadzorem ukierunkowanym.

Warunki niezbędne do uznania strefy lub enklawy za wolne od danej choroby nieegzotycznej

1. Warunki niezbędne do uznania strefy za wolną od danej choroby nieegzotycznej

1.1. Granice geograficzne strefy powinny być wyraźnie oznaczone na mapie.

1.2. Strefa obejmująca obszar więcej niż jednego państwa członkowskiego Unii Europejskiej może zostać uznana za wolną od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli na całym obszarze tej strefy zostały spełnione warunki, o których mowa w pkt 1.3. - 1.5; w takim przypadku państwa te składają wnioski o uznanie za wolne od danej choroby części strefy znajdujące się na ich terytorium.

1.3. Strefa, w której występują gatunki wrażliwe na daną chorobę nieegzotyczną, na obszarze której nie stwierdzono występowania tej choroby przez okres co najmniej 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie strefy za wolną od choroby, pomimo warunków sprzyjających wystąpieniu jej klinicznej postaci, może zostać uznana za wolną od tej choroby, jeżeli zostały spełnione wymagania, o których mowa w ust. 1 załącznika nr 3 do rozporządzenia.

1.4. Strefa, w której ostatni przypadek kliniczny danej choroby nieegzotycznej został stwierdzony w okresie 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie strefy za wolną lub gdy status strefy w odniesieniu do tej choroby nie był znany przed wprowadzeniem nadzoru ukierunkowanego, w szczególności z powodu braku warunków sprzyjających wystąpieniu jej klinicznej postaci, może zostać uznana za wolną od choroby, jeżeli zostały spełnione wymagania, o których mowa w ust. 2 załącznika nr 3 do rozporządzenia.

1.5. W razie potrzeby ustanawia się strefę buforową, w której jest realizowany program monitoringu danej choroby nieegzotycznej. Granice strefy buforowej wyznacza się w taki sposób, by chroniły strefę uznaną za wolną od choroby przed biernym wprowadzeniem na jej obszar danej choroby nieegzotycznej.

2. Warunki niezbędne do uznania enklawy za wolną od danej choroby nieegzotycznej

2.1. Enklawa obejmująca jedno lub więcej gospodarstw lub obszarów hodowli mięczaków, której status epizootyczny w odniesieniu do danej choroby nieegzotycznej jest uzależniony od statusu epizootycznego otaczających je wód naturalnych może zostać uznana za wolną od tej choroby, jeżeli:

- 1) granice geograficzne enklawy stanowiącej jedną jednostkę epizootyczną zostały wyraźnie oznaczone na mapie;
- 2) w enklawie, w której występują gatunki wrażliwe na daną chorobę nieegzotyczną oraz w której nie stwierdzono przypadków tej choroby co najmniej przez 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie za wolną od tej choroby, pomimo warunków sprzyjających występowaniu jej klinicznej postaci, zostały spełnione wymagania, o których mowa w ust. 1 załącznika nr 3 do rozporządzenia;
- 3) w enklawie, w której ostatni przypadek kliniczny danej choroby nieegzotycznej został stwierdzony w okresie 10 lat przed dniem złożenia wniosku o uznanie za wolną od tej choroby lub gdy status epizootyczny tej enklawy lub wód ją otaczających w odniesieniu do tej choroby nie był znany przed wprowadzeniem nadzoru ukierunkowanego, w szczególności z powodu braku warunków sprzyjających wystąpieniu jej klinicznej postaci, zostały spełnione wymagania, o których mowa w ust. 2 załącznika nr 3 do rozporządzenia;
- 4) w razie potrzeby, w celu ochrony przed wprowadzeniem choroby do gospodarstwa lub obszaru hodowli mięczaków położonych w enklawie, wokół tej enklawy została ustanowiona strefa buforowa, w której jest realizowany program monitoringu danej choroby nieegzotycznej oraz są stosowane dodatkowe środki zapobiegające przedostaniu się do tej enklawy wektorów lub nosicieli czynnika chorobotwórczego wywołującego chorobę.

2.2. Enklawa obejmująca jedno lub więcej gospodarstw, których status epizootyczny w odniesieniu do danej choroby nieegzotycznej nie jest uzależniony od statusu epizootycznego otaczających je wód naturalnych może zostać uznana za wolną od tej choroby, jeżeli:

- 1) ma zapewnione dostawy wody:

- a) z zakładu oczyszczającego wodę w celu zmniejszenia ryzyka wprowadzenia czynników chorobotwórczych do enklawy,
 - b) bezpośrednio ze studni, hydrogeologicznego otworu eksploatacyjnego lub źródła; jeżeli źródło dostaw wody znajduje się poza obszarem gospodarstwa, woda jest dostarczana do tego gospodarstwa za pomocą rurociągu;
- 2) istnieją naturalne lub sztuczne bariery uniemożliwiające zwierzętom wodnym z otaczających cieków wodnych przedostanie się do gospodarstw położonych w enklawie;
 - 3) jest, w razie konieczności, zabezpieczona przed zalaniem lub przenikaniem do niej wody z otaczających cieków wodnych;
 - 4) zostały spełnione wymagania, o których mowa w ust. 2 załącznika nr 3 do rozporządzenia;
 - 5) w razie potrzeby, w celu ochrony przed wprowadzeniem choroby do gospodarstwa położonego w enklawie, są stosowane dodatkowe środki zapobiegające przedostaniu do tej enklawy się wektorów lub nosicieli czynnika chorobotwórczego wywołującego chorobę.

3. Wymagania dla gospodarstw, rozpoczynających lub wznowiających działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury.

3.1. Gospodarstwo stanowiące jedną jednostkę epizootyczną, której status epizootyczny w odniesieniu do danej choroby nieegzotycznej nie jest uzależniony od statusu epizootycznego otaczających go wód, rozpoczynające działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury w enklawie uznanej za wolną od tej choroby, spełniające wymagania, o których mowa w ust. 2.2, może zostać uznane za wolne od tej choroby bez konieczności pobierania próbek do badań laboratoryjnych wymaganych dla uzyskania statusu wolnego od danej choroby nieegzotycznej.

3.2. Gospodarstwo stanowiące jedną jednostkę epizootyczną, której status epizootyczny w odniesieniu do danej choroby nieegzotycznej nie jest uzależniony od statusu epizootycznego otaczających go wód, wznowiające działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury w enklawie uznanej za wolną od tej choroby, spełniające wymagania, o których mowa w ust. 2.2, może zostać uznane za wolne od

tej choroby bez konieczności pobierania próbek do badań laboratoryjnych wymaganych dla uzyskania statusu wolnego od danej choroby nieegzotycznej, jeżeli:

- 1) są znane dane dotyczące statusu epizootycznego tego gospodarstwa w okresie ostatnich 4 lat prowadzenia przez nie działalności w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury, a jeżeli ta działalność jest prowadzona przez okres krótszy niż 4 lata – dane z całego okresu prowadzenia działalności;
- 2) w gospodarstwie nie były stosowane środki zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury podlegających obowiązkowi zwalczania i nie stwierdzono w nim przypadków wystąpienia tych chorób;
- 3) przed wprowadzeniem zwierząt akwakultury, jaj lub gamet do gospodarstwa zostało one oczyszczone i zdezynfekowane, a następnie, w razie konieczności, poddane odłogowaniu.

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenia w sprawie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 61 pkt 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 69, poz. 625, z 2005 r. Nr 23, poz. 188 i Nr 33, poz. 289, z 2006 r. Nr 17, poz. 127, Nr 144, poz. 1045 i Nr 249, poz. 1830, 2007 r. Nr 133, poz. 920 oraz z 2008 r. Nr 145, poz. 916).

Opracowanie projektu rozporządzenia wynika z konieczności implementacji dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób (Dz. Urz. UE L 328 z 24.11.2006, str. 14, z późn. zm.).

Dotychczas zagadnienia dotyczące zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury uregulowane były w dyrektywach Rady:

- 1) 93/53/EWG z dnia 24 czerwca 1993 r. wprowadzającej minimalne środki wspólnotowe zwalczania niektórych chorób ryb (Dz. Urz. WE L 175 z 19.07.1993, str. 23, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 314, z późn. zm.);
- 2) 95/70/WE z dnia 22 grudnia 1995 r. wprowadzającej minimalne wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób małży (Dz. Urz. WE L 332 z 30.12.1995, str. 33, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 18, str. 383, z późn. zm.);
- 3) 91/67/EWG z dnia 28 stycznia 1991 r. dotyczącej warunków zdrowotnych zwierząt, obowiązujących przy wprowadzaniu na rynek zwierząt i produktów akwakultury (Dz. Urz. WE L 46 z 19.02.1991, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 11, str. 128, z późn. zm.)

- które utraciły moc z dniem 1 sierpnia 2008 r.

Dyrektywy te zostały zaimplementowane do polskiego porządku prawnego ustawą z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt i rozporządzeniami Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi:

- 1) z dnia 29 marca 2005 r. w sprawie zwalczania chorób zakaźnych ryb (Dz. U. Nr 60, poz. 528, z późn. zm.);

2) z dnia 12 kwietnia 2006 r. w sprawie zwalczania niektórych chorób zakaźnych mięczaków (Dz. U. Nr 73, poz. 512, z późn. zm.);

3) z dnia 15 lipca 2005 r. w sprawie szczegółowych wymagań weterynaryjnych dla umieszczania na rynku zwierząt i produktów akwakultury (Dz. U. Nr 138, poz. 1158).

Dyrektywa Rady 2006/88/WE problematykę zwalczania chorób zakaźnych zwierząt akwakultury uregulowała w sposób odmienny od dotychczasowych regulacji.

Na potrzeby zaimplementowania dyrektywy 2006/88/WE wprowadzone zostały zmiany do ustawy o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, które w konsekwencji umożliwiły pełną implementację szczegółowego postępowania przy zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt akwakultury określonego w dyrektywie. Projekt niniejszego rozporządzenia określa:

- minimalne środki zwalczania chorób zwierząt akwakultury, w razie podejrzenia, stwierdzenia przypadków zakaźnych chorób egzotycznych i nieegzotycznych,
- wymagania niezbędne do uznania państwa, strefy lub enklawy za wolną od choroby.

W projektowanym rozporządzeniu nie zostały szczegółowo uregulowane:

- sposób i rodzaj próbek pobieranych do badań diagnostycznych,
- procedury odłogowania,
- warunki i sposób ponownego umieszczania w gospodarstwie zwierząt akwakultury ponieważ powyższe zagadnienia, zgodnie z przepisami dyrektywy 2006/88/WE zostaną ustalone w decyzjach wykonawczych Komisji Europejskiej.

Warunki i sposób wprowadzania szczepień zostaną przyjęte w zależności od choroby w zatwierdzonych programach zwalczania lub w planach gotowości.

Sposób prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem danej choroby został określony w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie sposobu prowadzenia dokumentacji związanej ze zwalczaniem chorób zakaźnych zwierząt (Dz. U. Nr 17, poz. 107).

Projekt niniejszego rozporządzenia zostanie zamieszczony na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi i będzie podlegał procedurze określonej w przepisach ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

Projekt rozporządzenia nie podlega procedurze notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr

239, poz. 2039 i z 2004 r. Nr 65, poz. 597), ponieważ wdraża postanowienia przepisów dyrektywy Rady 2006/88/WE.

Projekt rozporządzenia został zamieszczony w programie prac legislacyjnych Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi na okres lipiec – grudzień 2008 r.

Projekt rozporządzenia jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Ocena skutków regulacji (OSR)

1. Podmioty, na które oddziałuje projektowany akt normatywny

Projekt rozporządzenia obejmuje zakresem regulacji podmioty prowadzące działalność z zakresu hodowli lub chowu zwierząt akwakultury oraz organy Inspekcji Weterynaryjnej.

2. Wpływ projektu rozporządzenia na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego. Nadzór nad przestrzeganiem wymagań weterynaryjnych będzie sprawowany przez Inspekcję Weterynaryjną w ramach środków przewidzianych ustawą budżetową. W 2008 r. w budżecie państwa, na zwalczanie wszystkich chorób zakaźnych zwierząt zaplanowano kwotę 229.200.000 zł. W projekcie ustawy budżetowej na 2009 r. przyjętej przez Radę Ministrów w dniu 24 września 2008 r. na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt zaplanowano kwotę 276. 800.000 zł. Choć wykaz chorób podlegających obowiązkowi zwalczania został rozszerzony o 11 chorób zakaźnych występujących u zwierząt akwakultury (14), w tym 7 niewystępujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i Unii Europejskiej, to tylko 2, z punktu widzenia epizootycznego, są dla Polski istotne tj. wirusowa posocznica krwotoczna (VHS) oraz zakażenie herpeswirusem koi (KHV). Zgodnie z informacjami Głównego Lekarza Weterynarii do końca sierpnia 2008 r. na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stwierdzono wystąpienie 13 ognisk wirusowej posocznicy krwotocznej (VHS). Dla porównania w 2007 r. stwierdzono ich 17. W związku z tym, że KHV nie było wcześniej objęte obowiązkiem zwalczania nie ma szczegółowych informacji na temat ilości stwierdzonych ognisk. Jak wynika z informacji publikowanych przez Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy w Puławach liczba

uzyskanych wyników badań potwierdzających obecność wirusa koi wyniosła w 2007 r. -16.

Jednocześnie należy zaznaczyć, że na koniec 2007 r. zarejestrowanych było 1684 podmiotów prowadzących działalność w zakresie chowu lub hodowli zwierząt akwakultury, z czego 1521 prowadzi chów lub hodowlę ryb, a 158 zajmuje się ich rozrodem (dane Głównego Lekarza Weterynarii).

3. Wpływ projektu rozporządzenia na rynek pracy

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia może mieć pozytywny wpływ na rynek pracy.

4. Wpływ projektu rozporządzenia na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia może przyczyni się do zwiększenia konkurencyjności zewnętrznej i nie spowoduje istotnych długotrwałych następstw w rozwoju społecznym i gospodarczym kraju. Dzięki rozszerzeniu wykazu chorób podlegających obowiązkowi zwalczania oraz możliwości uzyskania odszkodowania, zgodnie z art. 49 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt, podmioty prowadzące działalność związaną z chowem lub hodowlą zwierząt akwakultury poniosą mniejsze straty finansowe w przypadku wystąpienia wyżej wymienionych chorób, co w konsekwencji może mieć pozytywny wpływ na funkcjonowanie przedsiębiorstw.

5. Wpływ rozporządzenia na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanego rozporządzenia może mieć pozytywny wpływ na sytuację i rozwój regionalny. Dzięki objęciu obowiązkiem zwalczania na koszt państwa dodatkowych chorób zakaźnych zwierząt akwakultury istotnych z punktu widzenia ich występowania, podmioty prowadzące działalność związaną z chowem lub hodowlą zwierząt akwakultury poniosą mniejsze straty finansowe w przypadku ich wystąpienia co w konsekwencji może mieć pozytywny wpływ na funkcjonowanie przedsiębiorstw oraz rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia został wysłany w celu zaopiniowania między innymi do: Krajowej Rady Izb Rolniczych, Krajowego Związku Rolników Kółek i Organizacji Rolniczych, Sekretariatu Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolników „Ojczyzna”, Rady Gospodarki Żywnościowej, Federacji Branżowych Związków Producentów Rolnych, NSZZ RI „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolnictwa „Samoobrona”, Związku Zawodowego Rolników Rzeczypospolitej „Solidarni”, Związku Zawodowego Pracowników Rolnictwa w RP, Związku Zawodowego Centrum Narodowe Młodych Rolników, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych LEWIATAN, Konfederacji Pracodawców Polskich, Federacji Związków Pracodawców – Dzierżawców i Właścicieli Rolnych, Krajowej Izby Lekarsko – Weterynaryjnej, Sekcji Krajowej Pracowników Weterynarii N.S.Z.Z. „Solidarność”, Ogólnopolskiego Związku Zawodowego Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej, Ogólnopolskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Wolnej Praktyki „Medicus Veterinarius”, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Polskiego Stowarzyszenia Przetwórców Ryb, Polskiej Organizacji Handlu i Dystrybucji, Unii Przemysłu Chłodniczego, Polskiego Towarzystwa Rybackiego, Związku Producentów Ryb, Stowarzyszenia Producentów Ryb Łososiowatych, Związku Pracodawców Branży Zoologicznej, Zrzeszenia Producentów Ryb, Sztabu Kryzysowego Rybołówstwa, Instytutu Rybactwa Śródlądowego, Morskiego Instytutu Rybackiego, Polskiej Federacji Producentów Żywności, Polskiej Izby Gospodarki Odpadami, Państwowego Instytutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego oraz do organizacji ekologicznych, w tym Ligi Ochrony Przyrody, Biura Greenpeace Polska, Instytutu na Rzecz Ekorozwoju, Frontu Wyzwolenia Zwierząt, Społecznego Instytutu Ekologicznego i Ogólnopolskiego Towarzystwa Ochrony Zwierząt „Animals”. Żadna z wyżej wymienionych organizacji i instytucji w ramach uzgodnień uwag nie zgłosiła.

Opracowano w Departamencie
Bezpieczeństwa Żywności i Weterynarii

Akceptował:

Za zgodność pod względem
prawnym i redakcyjnym

